

Isten dicsőségének szolgálatában

Időpont: Vízkereszt utáni 1. vasárnap – 1954. január 10.

Alapige: Ef 5,8-14

„Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai, úgy járjatok. (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. És ne legyen közösségek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat; mert a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. Mindezek pedig megfeddettvén, a világosság által napvilágra jönnek; mert minden, a mi napvilágra jó, világosság. Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.”

Vízkereszt és az utána következő vasárnapok Isten dicsőségét tárják a gyülekezet elé. Isten önmaga is munkálja a saját dicsőségét, de főképp emberek által akarja e földön munkáltatni. A betlehemi mezőn angyalok zengik ugyan dicséretét, de az angyalok elhaló énekét embereknek kell továbbzengeni. Ezt teszik a pásztorok. Krisztus születésekor fényes csillag gyúl fel Isten dicsőségére az égen, de a csillag nyomán embereknek kell elindulni, napkeleti bölcseknek, hogy a kisdéd Jézus előtt leborulva dicséretet tegyenek a magasságban lakozó Istennek. Ez az istendicsőítés nemcsak kiválasztott emberek joga és kötelessége, hanem minden emberé. Ézsaiás próféta ajkán így szól az Úr Isten: „*A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet!*” (43,21) Ezt várja tőlem is teremtő Istenem.

Mivel szolgálhatom én Isten dicsőségét? Ez a mai vasárnap nagy kérdése.

1. *Az életemmel.* Ez az ige első felelete erre a kérdésre. Az ige sokszor prédikál nekünk azzal, hogy valamiről nem prédikál. Így vagyunk ezzel az igével is. Ha ugyanis mi Isten dicsőítésére gondolunk, rendszerint úgynevezett szabad kultikus cselekményekre gondolunk. Arra, hogy járunk a templomba, énekelünk, imádkozunk, adakozunk. Ma már ezekhez a szabad szent cselekményekhez tartozónak tekintjük azokat a vallási cselekményeket is, melyekre sem emberi törvény, sem társadalmi illendőség nem kényszerít többé, de amelyek azelőtt vagy a törvény, vagy az illem kényszere alatt állottak. Isten dicsőítésének látjuk, ha valaki hitoktatásra járattja a gyermekeit, templomban áldatja meg frigykötését, keresztségben részesítteti gyermekét, él az úrvacsorával. Figyeld meg, hogy az apostol ebben az igében egy árva szót sem szól ezekről a kultikus cselekményekről. Amit mond, az még csak nem is a vasárnap tartozéka. Csupa hétköznapi életmegnyilvánulásról beszél.

Tévedés volna azonban azt gondolni, hogy az apostol szerint tehát Isten dicsőítéséhez nem szükséges az egyházi életben való tevéleges részvétel. Más helyeken elég sokat beszél ő arról, hogy az ünnep megszentelése s a gyülekezetben való bennélés nélkül nincs Isten dicsőítése. Itt a hallgatása csak arról beszél, hogy mindez magában nem elegendő. A templomi istentiszteleten való részvétel az élet istentisztelete nélkül, egy Istennek szentelt ünnepnap hat Istennel nem törődő pogány hétköznapi mellett nem istendicsőítés, inkább istengyalázás. Az ilyen ember rabságban akarja tartani Istent. Becsukja őt a templomba, s nem engedi, hogy kijöjjön onnan, és beleszóljon abba, ami a templomon kívül történik.

Persze az egyház kultikus életén kívül maradó polgári erkölcs sem istendicsőítés, hanem emberdicsőítés. Az ilyen ember magának akar dicsőséget szerezni jó cselekedeteivel, s nem Istennek. A kettő tehát együvé tartozik. Féllábú rokkant az a keresztyénység, amelyikből valamelyik hiányzik. Mivel azonban Pál ezt a levelet olyanoknak írja, akik benne élnek a gyülekezetben, természetes, hogy az élet istentiszteletét hangsúlyozza előttük. Nekünk is, kik most itt együtt vagyunk az egyház istentiszteleti életében, ez a leckénk: az életteddel, a hétköznapijaiddal szerezz dicsőséget Istennek!

2. Szolgálj Isten dicsőségét *azzal, amit nem teszel!* Ez az ige második felelete.

Az apostol két részre osztja az embereket. Az egyik csoport a sötétség fiai, akik a sötétség gyümölcstelen cselekedeteit cselekszik, a másik a világosság fiai, akik a világosság gyümölcseit termik. Aki az Isten dicsőségét szolgálni akarja, annak ne legyen semmi közössége a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel (11. v.). Az apostol nem mondja meg közelebbről és nem részletezi, hogy mik a sötétség cselekedetei, de világos, hogy az a sötétség cselekedete, ami nem bírja el a szent Isten jelenlétét. Amit csak úgy követhetünk el, hogy elfelejtkezünk Isten mindenütt jelenvalóságáról, vagy elkergetjük magunktól azt a Szentlélek által sugallt gondolatot, hogy itt az Isten, és lát, az mind a sötétség cselekedete. De a sötétség cselekedete az is, ami nem bírja el egy kívülálló ember jelenlétét. A sötétség

cselekedete nem bírja a napvilágot, titokban akar maradni (12. v.). Bujkál. Fél a leleplezéstől, mert tudja, hogy az rettentő botrány lenne. Amit csak úgy követhetünk el, hogy magunkra zárjuk az ajtót, s aminél zavartan borulna lángba az arcunk, ha valaki mégis ránk nyitná az ajtót, az mind a sötétség cselekedete.

Az ige azonban rámutat arra is, hogy nem csak éktelen bűnök lehetnek a sötétség cselekedetei. A sötétség cselekedete az Istennel és emberrel nem törődő állapot is. Az apostol lelki álomnak nevezi ezt az állapotot, melyben az embernek tulajdonképpen csak a teste él. Aki ebből az alvásból nem serken fel, az észrevétlenül átalszik az örök sötétségbe, a halálba (14. v.).

Az apostol három dolgot köt azoknak a lelkére, akik Isten dicsőségét szeretnék szolgálni. Az első ez: Ne csináld velük! Akármilyen furcsán néznek is ezért reád, akármilyen kínos is az ilyen pillanat, akármennyire csúfolnak is ezért, egy pillanatra se hagyd kétségben a sötétség fiait afelől, hogy nem tartasz velök. Még a látszatát is kerüld annak, mintha neked nem volna ellenvetésed a sötétség cselekedete ellen!

A másik ez: Ne beszélj fölöslegesen róluk! Az apostol sem beszél. Ennyit mond: „...*a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is.*” (12. v.) Hányszor kapjuk magunkat azon – ha elég őszinték vagyunk önmagunk előtt –, hogy látszatra az erkölcsös felháborodásával tárgyaljuk a sötétség fiainak cselekedeteit, de belül kéjelegve csámcsogunk rajta, mint valami tiltott nyaláncsogón.

A harmadik ez: Fedd meg (11. és 13. v.)! Ne légy bűnrészes a hallgatással! Merd szóvá tenni, amiről más hallgat!

Nem könnyű ez, mert valánk régen sötétség mi is (8. v.). Az a lehetőség, hogy nekem is szememre vethetik a múltamat, nagyon meg tud kötözni s el tud némítani. Csak az tud ez alól szabadulni, aki tudja, hogy Krisztus vérében megbocsáttattak az én bűneim.

Nem könnyű ez, mert az úgynevezett negatív erénynek van két nagy kísértése: a képmutatás és a törvényeskedés. Csak az tud ez alól szabadulni, aki tudja, hogy a megtisztított, de üresen hagyott szívbe hetedmagával tér vissza a gonosz, meg kell tehát töltenie szívét pozitív tartalommal, az élő Jézus Krisztussal.

Nem könnyű ez, mert az ember missziói felelőssége sokszor úgy érzi, hogy ezzel a magatartással árt Isten ügyének. Életidegenné lesz a többiek számára. Mégse menj velük egy lépésre sem! Még senki sem mentett meg valakit a bűnből azzal, hogy társa lett a bűnben. Ne nyúlj hozzá a sötétség cselekedeteihez, mert bepiszkolod magad! Ne gondold, hogy a piszok életközelség!

3. Szolgáld Isten dicsőségét *azzal, amit teszel!* Ez az ige harmadik felelete.

Az apostol nemcsak óv a sötétség cselekedeteitől, hanem biztat is a világosságban való járásra. Nem a világosság cselekedeteire biztat, hanem a világosságban való járásra. Aki jár a világosságban, akinek életeleme a világosság, mint a hálnak a víz, az minden erőltetett mesterkedés nélkül megtermi a világosság gyümölcseit (8–9. v.).

Mik a világosság gyümölcsei?

A 9. vers szerint minden jóság. Az Isten dicsőségét szolgáló ember tehát e világ szemében jó ember. Ő magát nem tartja jónak, mert tudja, hogy jó egyedül csak Isten, de ez nem változtat a világ véleményén. Lehet, hogy jóságát sokszor kinevetik, de a bajban mégiscsak hozzá fordulnak a rajta mosolygók is, mert tudják, hogy mindig minden szolgálatra kész embert találnak benne.

A világosság gyümölcse az igazság (9. v.). Az Isten dicsőségét szolgálni akaró ember tehát igaz ember. Igaz, ennek a szónak erkölcsi és bibliai értelmében is. Igaz a beszédében és ítéletében. Meg lehet bízni benne. De igaz az Isten előtt is, mert megigazított Krisztus érdeme által. Isten megkegyelmezett neki, s most megkegyelmezett bűnősként élve hirdeti Isten megigazító kegyelmét.

A világosság gyümölcse a valóság (9. v.). Az Isten dicsőségét szolgáló ember valóban olyan, mint amilyennek látszik. Nincsenek titkai. Nem képmutatóskodik.

A világosság gyümölcse Isten kedvének keresése (10. v.). Az Isten dicsőségét szolgáló ember mindig azon gondolkodik, hogy mi kedves az Úrnak. Mindennap és minden esetben újra meg újra urára néz. Ajkáról várja a parancsot. Szeméből akarja kiolvasni a tanácsot (Zsolt 32,8). Ez a titka sokszor érthetetlen magatartásának, de sokszor érthetetlen nyugalmanak is.

A világosság gyümölcse Krisztus felragyogtatása (14. v.). Az Isten dicsőségét szolgáló ember életét megvilágítja Krisztus kegyelme, az így megvilágított ember élethálájából pedig fényes sugár száll vissza a keresztre, mert nincs, mi Istennek jobban szolgálná dicsőségét, mint a Krisztus által megváltott, megtért, újjászületett, lelki halálból feltámadt ember.

El mered-e mondani magadról azt, amit Pál mondott magáról a Gal 1,24 versében: „*És dicsőíték bennem az Istent*”?! Ámen.